

BOLDOG BETEG?

Szubjektív beszámoló egy Bechterew-kórban szenvedő fiatalról a Semmelweis Egyetem Egészségtudományi Karának hallgatója tollából.

Az orvostudomány fejlődése, a modern technológia, a legújabb gyógyszerek és kezelések sem képesek elérni a célt, hogy maradéktalanul egészségesek legyünk. Kialakulhatnak – és sok esetben ki is alakulnak – egészségünket károsító és megbetegítő tényezők. Van olyan körkép, amely gyógyítható, de olyan is, amely kezelhető csupán. Mi a teendő abban az esetben, amikor nincs megfelelő gyógymód? Ilyenkor a betegség egyenlő a boldogtalansággal?

Bármely formáját is éljük meg a betegségnek, a testi-lelki-szellemi egyensúly felborulása időszakosan, sőt, akár egy életen át korlátozhatja az embert munkájában és mindennapos tevékenységében vagy a társadalmi életben való részvételében.

Így történt ez egy fiatal férfival is, akinek élettapasztalata nagyon sok személynek adhat reményt arra vonatkozóan, hogy *nem* lehetetlen betegség mellett is boldog és kiegyensúlyozott életet élni.

A beszámoló egy fiatalember nehéz időszakát öleli fel. József (akinek nem ez az igazi neve) boldog, szerető csa-

lában nőtt fel, mondhatni, minden reménye megvolt egy idillikus életre. Sajnos egy trauma után úgy tűnt, minden összetört addigi terveiben. Mindössze tizenéves fiatal volt, mikor édesapjának bekövetkezett halála hatalmas lelki válságot jelentett számára. Sőt, nagypapjának ebben az időszakban volt egy súlyos, életveszélyes balesete, ezen a fiatalember jelen volt, és így azt saját szemével kellett végignéznie. Ezek az események az egész család életét nagyban felkavarták és megnehezítették.

Nem sokkal később Józsefnek erős, rendszeressé váló fájdalmak jelentek a hátán. Gondos családtagjai azonnal kivizsgálásra vitték, melynek során kiderült: *Bechterew-kórban* szenved. Ez egy idült, fokozatosan előrehaladó gyulladásos ízületi betegség, amely elsősorban a csigolyák közötti, továbbá a keresztcsont-csípőcsont ízületeit sújtja. A betegség jellemzője az ízületek és a szalagok el-

meszesedése, aminek következménye a botmerev gerinc kialakulása. A betegség elég súlyos kórlefoylású lehet, ugyanis az ízületi felszínek a gyulladás következtében pusztulnak, az ízületek elcsontosodnak (ankylosis), a csigolyák kezdenek teljesen összenőni, széleiken csőrszerű kinövések (szindezomofiták) keletkeznek. Az összenövés a mellkas bordaízületeiben folytatódhat, ami fokozódó légzési elégtelenségben is megnyilvánul. A betegség progressziójával különböző szövődményekre lehet számítani: szívbetegségek, járás- és állásnehézségek, tüdőbetegségek.

Érthető, hogy a betegség diagnosztizálásakor mind a családja, mind ő maga nagyon kétségbeesett, és elkezdett lemondani mindarról, amit korábban eltervezett. Az új kilátások egészen mások voltak: rendszeres kezelés, gyógytorna, a hátat kímélő életmód. A betegség a tudomány mai állása szerint nem gyógyítható, csak kezelhető, ami komoly odafigyelmet és felkészültséget igényel további életének egészében.

Ez a keserű jövőkép – cseppet sem meglepő módon – rövid időn belül *lelki* kórtünetek megjelenéséhez vezetett. József sokat olvasott a betegségéről az interneten, szinte állandóan ezzel foglalkozott. Egy idő után már depresszióval is kezelték. Az eddig kimagasló tanulmányi eredményt elérő ifjú ebben az időszakban az egyetemi tanulmányaiban is rontott, és igen kevés

sokszor érzett erős fájdalmakat, amelyek gyakran elgyengítették (elmondása szerint „gyakran felkelni sem volt ereje”), ennek ellenére elindult egy úton. Minden nap egy új nap, egy új lehetőség. A cél pedig a minél teljesebb élet, amelynek elérését már nem érezte lehetetlennek.

Később egyre kiegyensúlyozottabbá vált, az egyetemen is sikerült kitűnő eredményt elérnie, lediplomázni. Ami pedig az utolsó lépcsőfok volt, elkezdett ismerkedni, és már több éve boldog kapcsolatban él, a párja pedig természetesen támogatja betegségét illetően is. Az egyetem befejezése után lehetősége nyílt elkezdenie dolgozni, és párjával már jövőjüket tervezgetik, mert *van mit tervezniük!* József fájdalmai természetesen nem szűntek meg, vannak könnyebb és nehezebb időszakai, ennek ellenére boldognak tartja

magát. József nem adja fel. Elfogadta betegsége tényét, de nem kívánja az egész életét annak rabságában leélni. Igyekszik meglátni és megragadni a lehetőségeket, teljes életet kíván élni.

Az iménti történetnek több tanulsága is van. Akármilyen betegségben is szenvedünk, adott számunkra, hogy a körülményekhez képest keressük a lehetőséget saját kiteljesedésünkre. Az elhatározásunknak köszönhetően sok mindent képesek vagyunk irányítani és elérni. Ugyanakkor nyilvánvalóan a szakemberek tanácsát mindenképp be kell tartanunk! Ez Józsefnek sem sikerült volna másképp.

A szervezetünkben lezajló egyensúlybomlás nem egyenértékű az élet, a boldogság felbomlásával. Persze sokkal könnyebb mondani ezt, mint megvalósítani, ez egy kimondható tény. De Józsefnek sikerült! A döntés csak rajtunk áll, képesek vagyunk-e mentálisan és fizikailag is személy szerint mindent megtenni a jövőnkért?

PÁSZTOR EVELYN

esélyt látott arra, hogy valaha is élet-társat találjon.

„A remény hal meg utoljára...” – tartja a szólás. József szerencsére nem veszítette el teljesen a reményét. Bár családja sok mindenben támogatta, és a pszichológus tanácsai is sokat számítottak, a döntő mégis saját elhatározása volt. Úgy döntött, nem hagyja, hogy a betegség felülkerekedjen rajta. Ezentúl sokkal kevesebbet olvasott a betegségről, figyelt a rendszeres testmozgásra, betartotta a kezelőorvos tanácsait. Sőt, a dohányzásról is leszokott, tudva, hogy az súlyosbíthatja panaszait. Több időt töltött a barátaival, és amennyire csak tehetett, korának megfelelően próbált kikapcsolódni. Fejben döntötte el gyógyulását. Több kezelési formát is kipróbált, és a legutóbbi egyre hasznosabbnak bizonyult: noha sokaknak ugyanez a terápia nem használt, az ő fájdalmai, panaszai egyre inkább csökkentek. Nagy valószínűség szerint ebben nem csupán a gyógykezelés hatékonysága, hanem a hatalmas belső akarata is közrejátszott. Bár

